

بهترین کافه‌های جهان

معرفی کافی شاپ‌هایی که توانسته‌اند به شهرت و مقبولیت فراوانی برسند

استارباکس

استارباکس یکی از بزرگ‌ترین و مشهورترین کافی‌شاپ‌های زنجیره‌ای جهان است و حدود ۲۵ هزار شعبه در سراسر جهان دارد. درآمدش در سال ۲۰۱۴ به مبلغی حدود ۱۶ میلیارد دلار رسید و مورد علاقه بسیاری از شخصیت‌های معروف و مشهور قاره آمریکاست. این کافی‌شاپ‌ها به دلیل استفاده از موادی که در طبیعت بازیافت می‌شوند شناخته شده هستند. نخستین کافی‌شاپ با نام استارباکس در ۳۱ مارس ۱۹۷۱ در شهر سیاتل با همکاری سه دوست، یک معلم زبان انگلیسی به نام جری بالدوین، یک معلم تاریخ به نام زوسیگل و نویسنده‌ای به نام گوردون بوکر که در دانشگاه سانفرانسیسکو با هم آشنا شده بودند، کار خود را آغاز کرد. مشوق این سه نفر در راه‌اندازی مکان فوق که در آن دانه قهوه و تجهیزات مختلف مرتبط با آن به فروش می‌رسید، شخصی به نام آلفرد دیت بود که چگونگی بودادن قهوه را به آنها آموزش داد. در سال ۱۹۸۲ مؤسس اصلی این شرکت، هاوارد شولتز با پیشنهاد فروش اسپرسو و قهوه، به جمع شرکایپوست. در آن زمان، بیشتر مردم معتقد بودند که قهوه باید فقط در خانه درست شود؛ به همین دلیل پیشنهاد شولتز از جانب سه شریک دیگری پذیرفته نشد، اما در سال ۱۹۸۷ مالکان استارباکس، حق امتیاز فروشگاه‌های خود را به شولتز واگذار کردند. شولتز به سرعت به گسترش کافی‌شاپ استارباکس در کشورهای مختلف مشغول شد. در سال ۱۹۹۶ نخستین کافی‌شاپ استارباکس در خارج از آمریکای شمالی در شهر توکیو در ژاپن راه‌اندازی شد و بعد در کشور بریتانیا نیز با استقبال فراوان روبه‌رو شد. در ماه آوریل سال ۲۰۰۳، کافی‌شاپ‌های استارباکس به عنوان بهترین عرضه‌کننده قهوه در واشینگتن انتخاب شدند و تعداد شعبه‌های آن در سراسر جهان به شماره ۶۴۰۰ رسید. علاوه بر انواع قهوه، دم‌کردنی و اسپرسو، در کافی‌شاپ‌های استارباکس چای، انواع نوشیدنی‌های داخل بطری، شیرینی، ساندویچ‌های آماده و نوعی میلک شیک قهوه اختصاصی با نام «فراپوچینو» نیز سرو می‌شود.

کافه الفیشاوی

کافه الفیشاوی یکی از قدیمی‌ترین کافی‌شاپ‌های مصری است. وقتی در پیچ و خم خیابان‌های باریک قاهره به این کافه برخوردید، برای مدتی روی یکی از صندلی‌ها بنشینید، چشمان خود را ببندید و اجازه بدهید با جوان هماهنگ بشوید. در این مرکز تفریحی، جایی که صدای بازگنان و پیشخدمت‌ها با صدای عینک روی میزهای مسی درهم می‌آمیزد، ممکن است آنچه را که نویسنده معروف، نجیب محفوظ، هنگام مراجعه به این مکان حس می‌کردند، بار دیگر برای خود زنده کنید. فضای داخلی کافه بومی‌سازی شده و از عناصر معماری عربی در آن استفاده شده است. محیط کافی‌شاپ الفیشاوی با دکوراسیون چوبی گرم و صمیمی است. این کافه بیش از یک قرن اینجا بوده و پتینه قدیمی خود را که در آینه‌های بزرگ حفره‌ای و لوسترهای زیبا دیده می‌شود، حفظ کرده است. به جای سفارش یک قهوه یا جای معمولی، کارکادا یا یک جوشانده ختمی را امتحان کنید. این یکی نوشیدنی ملی مصر است. اکرم الفیشاوی ۶۰ ساله، هفتمین نسل از خانواده است که قهوه‌خانه را مدیریت می‌کند. او در چهار دهه گذشته شبانه‌روز کار کرده است و می‌گوید: «آنچه این قهوه‌خانه را متمایز می‌کند اصالت آن است که در طول سال‌ها باقی مانده است.» در اوایل قرن بیستم، این کافه به دلیل رفت و آمد روشنفکران و نویسندگانش مورد توجه قرار گرفت، به ویژه در ماه رمضان که نجیب محفوظ، برنده نوبل قرن بیستم به این کافه سر می‌زد. پادشاه فاروق، آخرین پادشاه مصر نیز گاهی به این کافی‌شاپ می‌رفت. الفیشاوی می‌گوید: «محفوظ دوست داشت هنگام نوشتن در سالتی که بعداً به نام او نامگذاری کردیم، جای سبز بنوشد.» فکرمی‌کنم بیشتر سه‌گانه معروف خود را همین جانوش. احمد زویل، برنده جایزه نوبل، هم هر وقت به مصر می‌آمد سری به اینجا می‌زد. او هم دوست داشت جای سبز بنوشد. من خودم شاهد بازی‌های آنها بر سر قافیه در دهه ۱۹۵۰ بودم که بسته به ذکاوت کلامی هر کدام به یکدیگر پاسخ می‌دادند. این مشاعره تمام شب ادامه داشت و نجیب محفوظ همیشه پیروزی شد.»

کافه برازیلیا

کافه برازیلیا در سال ۱۹۰۵ در منطقه لیسبون ساخته شد و اسپرسوهای آن مشهور است. روشنفکران زیادی در این کافه قدم گذاشته‌اند، کافه‌ای در خیابان گرت در منطقه کلیسای ساکرامنتو. کافه برازیلیا به دست ادریان تلیس برای واردات و فروش قهوه برزیلی در قرن نوزدهم افتتاح شد و در لیسبون امری نادر بود. در اواسط قرن نوزدهم، هتل بورخس در مجاورت هتل جهانی، کاخ قدیمی بارسلینیوس تأسیس شد. در سال ۱۸۶۸، الی بنارد نانوائی کوچکی را در امتداد خیابان گرت تأسیس کرد، در حالی که هتل گراند بورخس به کار خود ادامه می‌داد و تلیس می‌خواست در مجاورت آن «قهوه اصیل برزیل» ایالت میناس گرایس را بفروشد، محصولی که معمولاً در خانه‌های لیسبون آن دوره پیدا نمی‌شد.

تلیس برای تبلیغ محصول خود به هر خریدار که یک کیلوگرم قهوه آسیاب شده خریداری می‌کرد، یک فنجان قهوه رایگان پیشنهاد می‌داد. این اولین مغازه‌ای بود که «بیکا»، یک فنجان کوچک قهوه غلیظ، شبیه به اسپرسو را فروخت. بنیانگذار آن که در برزیل زندگی می‌کرد و محصولات خود را وارد می‌کرد، علاوه بر روغن‌های زیتون، در واردات قهوه، گوبایادا، تاپیوکا، ادویه، چای و آرد مشکلی نداشت. برازیلیا در سال ۱۹۲۲ مجدداً بازسازی شد تا علاوه بر قهوه، نوشیدنی‌هایی را نیز بفروشد. طراحی مجدد آن به دست معمار خوزه پاچکو و به سبک آرت دکو، با ورودی سبزوطلایی و نمای داخلی که شامل دیوارهای آینه‌دار، اتصالات برنجی و غرفه‌های چوبی بود، به این سبک اضافه شد. با تأسیس جمهوری اول پرتغال و آزادی‌های مرتبط با آن، برازیلیا به یک کافه پررفت و آمد تبدیل شد. در دوران جمهوری نوپا بود که بسیاری از روشنفکران، هنرمندان و نویسندگان ادبیات شروع به رفت و آمد به این کافه کردند. با همکاری ژنرال هنریک روآی شاعر (عموی خواننده فرناندو پوسوا) در این کافه بود که بسیاری از چهره‌های ادبی به تأسیس مجله اوفو کمک کردند.

کاستاکافی

کاستاکافی بزرگ‌ترین کافی‌شاپ انگلستان محسوب می‌شود و همچنین دومین کافی‌شاپ بزرگ جهان. این کافی‌شاپ به دست شخصی انگلیسی به نام ویتبرد تأسیس شد و هم‌اکنون این کمپانی بیش از ۳ هزار شعبه در اختیار دارد. طبق آخرین اطلاعات درآمد این شرکت به ۳۴۰٫۹ میلیارد دلار رسیده است. کاستاکافی هم‌اکنون زیرمجموعه‌ای از شرکت کوکاکولا است و دفتر مرکزی آن در دانستیل انگلیس است. کاستاکافی در سال ۱۹۷۱ ابتدا توسط دو برادر برونو و سرژیو کاستا به عنوان کسب‌وکاری عمده برای تهیه قهوه بوداده به رستوران‌ها و کافی‌شاپ‌های ایتالیایی در لندن تأسیس شد. در سال ۱۹۹۵ توسط ویتبرد خریداری شد و در سال ۲۰۱۹ با معامله‌ای به ارزش ۳٫۹ میلیارد پوند به شرکت کوکاکولا فروخته شد و به ۳۴۰۱ فروشگاه در ۳۱ کشور جهان و ۱۸۴۱۲ کارمند رسید. این شرکت ۲۱۱۲ رستوران بریتانیایی، بیشتر از ۶ هزار مرکز فروش کاستاکسپرس و ۱۰۲۸ مرکز فروش دیگر در خارج از کشور دارد.

کوکاکولا قصد خود را برای خرید کاستا از شرکت اصلی ویتبرد به مبلغ ۵٫۱ میلیارد دلار اعلام کرد. این معامله که در ۲۰۱۹ بسته شد، به کوکاکولا یک پلتفرم قوی قهوه در سراسر اروپا، آسیا و اقیانوسیه، خاورمیانه و آفریقا داد. پس از آن به یکی از بزرگ‌ترین زنجیره کافی‌شاپ‌های جهان و بزرگ‌ترین قهوه‌خانه‌ها تبدیل شد. دومین برند ویتبرد کاستاکافی مالک شبکه‌ای از ۱٫۶۰۰ کافی‌شاپ در ۲۵ کشور بوده و شرکت ویتبرد همچنین چندین برند مشهور در زمینه رستوران‌های زنجیره‌ای دارد که به عنوان نمونه می‌توان به: بیفیتز گریل، تیبیل تیبیل و تیبازنر اشاره کرد. در سال ۲۰۲۰، کوکاکولا قهوه کنسروی کاستاکافی را راه‌اندازی کرد. کنسرو قهوه در چندین فروشگاه از جمله سینزبورز در بریتانیا و آسدا فروخته می‌شود. برخلاف قهوه موجود در کافی‌شاپ‌ها توصیه می‌شود این نوشیدنی خنک مصرف شود و ادعای می‌شود که قند ۳ درصد آن کمتر از سایر قهوه‌های سرد است.

تالی کافی

در سال ۱۹۹۲ نخستین شعبه از تالی کافی در شهر سیاتل افتتاح شد و سپس به سراسر جهان گسترش پیدا کرد. تعداد کارکنان این کافی‌شاپ در سراسر جهان حدود ۷۰۰ نفر می‌باشد و چیزی حدود ۲۶ میلیارد دلار درآمد دارد. کافی‌شاپ‌های تالی قهوه‌های مخصوص، اسپرسو، شیرینی و خوراکی‌های مربوط به قهوه را سرو می‌کنند. این زنجیره کافی‌شاپ همچنین توافقنامه‌های صدور مجوز در خارج از کشور را در ژاپن گرفت، جایی که نام تجاری آن برای بیش از ۶۰۰ تالی کافی استفاده می‌شود و از سال ۲۰۰۶ متعلق به شرکت صنایع غذایی ژاپنی آیتوان است. کافی‌شاپ‌های تالی به دنبال یک استراتژی توسعه، برای افتتاح فروشگاه‌های مجاور استارباکس در سیاتل نیز شناخته شده بودند. تالی در سپتامبر ۱۹۹۲ اولین فروشگاه خود را در کنت، واشینگتن افتتاح کرد. بنیانگذار تالی کافی، «تام تالی اوکیف» که در سال ۲۰۱۰ از شرکت بازنشسته شده بود، قصد داشت با قهوه استارباکس که به سرعت در حال گسترش است رقابت کند. تالی به فروشنده ویژه قهوه در سواحل غربی سیاتل تبدیل شد، جایی که وفاداری به قهوه بسیار زیاد است. در سال ۲۰۰۶ تالی اولین سود خالص خود را کسب کرد. تمرکز تالی دیگر در رقابت با استارباکس نبود، بلکه در تهیه قهوه دست‌ساز در کافی‌شاپ‌های سیاتل بود.

این فروشگاه در منطقه پاکت ساوند در ساحل شمال غربی اقیانوس آرام، سانفرانسیسکو، لس‌آنجلس، آیداهو، آریزونا و کالیفرنیا فعالیت می‌کرد و برند خود را برای استفاده در کره جنوبی و ژاپن گسترش داد. همچنین فروشگاه‌هایی در سنگاپور، مترو مانیل، پکن و استکهلم و سوئد افتتاح کرده بود. تالی پس از آن‌که کوتا ماتسودا، کارمند ۳۳ ساله بانک سانوا، شخصا به او کیف متوسل شد، در ژاپن افتتاح شد. ماتسودا مدیرعامل شرکت تالی کافی ژاپن شد و سرمایه‌گذاری مشترک بین تالی، ماتسودا و چندین سرمایه‌گذار خارجی آغاز شد. برخلاف استارباکس رقیب خود که تصمیم گرفت فروشگاه‌های خود را مستقیماً در ژاپن اداره کند، تالی از طریق رأی مردم در ژاپن گسترش پیدا کرد.

کافه گرکو

کافه گرکو قدیمی‌ترین کافه‌تریای ژم، بیش از دو بیست سال پیش پاتوقی بود برای رهگذاران، سیاستمداران، هنرمندان، نویسندگان و به خصوص تبعیدیان سیاسی. برای رسیدن به کافه گرکو باید از میدان اسپانیا به سمت خیابان سرازیری کوندوتی رفت. خیابان کوندوتی، در زمان تأسیس کافه، یکی از محله‌های مردمی و فقیرنشین بوده که امروز به یکی از خیابان‌های اعیانی پر زرق و برق و به مرکز بوتیک‌های لوکس پایتخت بدل شده است. به تدریج روشنفکرانی که به ژم آمده بودند، در سفرنامه‌های خود از گرکو یاد کردند و این کافه به مکان تاریخی ارزشمندی بدل شد. گوگول، لرد بایرن، استاندال، شلی، گوته، شوپنهاور، فرانتس لیست، واگنر، هنریک ایبسن و هانس کریستین آندرسون فقط برخی از بی‌شمار میهمان‌های این مکان بودند. بسیاری از هنرمندان، در ملاقات‌شان از این مکان، اثری از خود به یادگار گذاشته‌اند. در ۱۹۸۸ محقق، پس از یک سال تحقیق، آثار موجود در کافه را تاریخ‌گذاری و جمع‌آوری کرده و آرشیمی بیش از ۱۵۰ اثر از بیش از ۵۸ هنرمند را مستند کرده است. دکوراسیون سالن‌ها، با وجود بازسازی اخیر روح آن سال‌ها را در خود حفظ کرده است و دیدن آن به سفری در تونل تاریخ شباهت دارد. در دفترچه یادبودی که در کافه قرار دارد دست‌نوشته‌ها و آلبومی از تصاویر صاحب‌نام‌های معاصر نیز وجود دارد. در این دفتر امضا و تصویری از پرنسس دایانا، یک سال پیش از مرگش دیده می‌شود. می‌گویند حتی فدریکو فلینی بسیاری از فیلم‌نامه‌هایش را روی میزهای این کافه نوشته است. بی‌شک در میان نقاشان ایتالیایی معاصر طرفداران پروپاقرص کافه گرکو باید از زانو گوتوزو یاد کرد؛ نقاشی انقلابی و درگیر با مسائل سیاسی و اجتماعی، یکی از راولیان و منتقدان تأثیرگذار جنگ جهانی و از سردمداران نئورالیسم در ایتالیا. پیرپائولو پازولینی در مقدمه نمایشگاهی از آثار او این چنین می‌نویسد: «خوشا به حال تو که وقتی مداد یا قلم مو به دست می‌گیری همیشه به نظم می‌نویسی، تویی که نقاشی‌ات شعر است، تویی که هرگز مجبور نیستی به نثر بنویسی». تصویر مشهوری که او از کافه گرکو ترسیم کرده است روایتی جذاب از حال و هوای آن ایام است.